

URNY

Jiří Urban

PATŘEJ

NA HŘBITOV

(a ne někam na kredenc...)

OLYMPIA

URNY

Jiří Urban

PATŘEJ

NA HŘBITOV

(a ne někam na kredenc...)

OLYMPIA
PRAHA

Text © Jiří Urban, 2011

První vydání © Nakladatelství Olympia, a. s., 2011

ISBN 978-80-7376-279-7

*Věnováno Zlatce
a všem mým kamarádům*

Děkuji všem svým perfektním kamarádům, bez jejichž pomoci by tato kniha nikdy nevyšla. Jsou to zejména:

Memory In Memory s.r.o.
RK Vesta Děčín – Martin Tonder
Petr Pelc
Vladimír Herrmann
Michaela Švarcová

Vlastimil Hlavatý
K – LOG s. r. o. – Karel Záruba
JCR Děčín – Jiří Rynda
Auto Grál s.r.o. – Bolek Wilczynski

Jan Hnilica
Petr Kozel
Jiří Štajner
Golss Děčín
Marie Böhmová

No, je mi padesát a donedávna sem žil ve společný domácnosti se svou dvě stě padesát šest let starou matkou a jejíma neuvěřitelně zastaralejma názorama. Jesli si vo mně myslíš, že sem nákej Oidipáček nebo něco podobnýho, tak seš vedle, a jesli mi to někdo někdy řekne, tak ho přísámboh sejmu. Sem fakt dost vostrej týpek. Přezdívaj mi Žíla. Asi proto, že sem strašně hubenej.

„Seš strašně hubenej,“ říká mi máma a já na to, že to vim, že mi to nemusí pořád vopakovat.

„Copak se nevidim, kurva¹⁾, v zrcadle?“ říkám jí a dycky eště dodám: „To je jako bys beznohýmu porad říkala, že nemá nohu. Von ví, že ji nemá, to by musel bejt leda úplně blbej!“

„Ty seš blbej a eště k tomu hubenej. A smrdíš!“ řekne mi máma a votvírá na mě tu svou nevymáchanou bezzubou hubu. Zuby nemá, co ji znám, a že ji znám fakt dlouho. No už to bude takovejch, kurva, padesát let. Vod tý doby, co mě porodila. Fotra neznám. Máma ho viděla naposled, dyž jí dělal mě, ale

¹⁾ Milé děti, tato kniha je určena dospělým, přestože se v ní objevují nemravné výrazy, které už dávno znáte a používáte. Přestože se v ní vypráví o tvrdém sexu, který už dávno provozujete. Přesto byste ji neměli číst (přípustné jsou pouze společné četby s dospělým přítelem, učitelem, vlastním nebo spolužákovým rodičem). Pokud však přeci jen zařadíte ze zvědavosti stránkami této knihy, může se stát, že některé odborné, historické či cizí termíny budou pro vás i dospělého neznámé. Pro tyto případy jsou zde tyto poznámky pod čarou. Pozn. autora.

hned jak z ní slez, tak vodešel a už ho nikdy neviděla. Aspoň se to takle traduje u nás v rodině.

Jó, ta naše rodina, ta je pěkně ujetá. Jeden větší úchyl jak druhej. Nejdál to u nás dotáh strejda Sovák. Celej život učil na ňáký vobecný škole a pár let před důchodem z něho udělali ředitele, protože ten starej se uchlastal a voni potřebovali narychlo zalepit díru. Matka nám ho dávala celej život za vzor. To bylo dycky: „Podívej se na sebe, jak vypadáš, a strejda Sovák jak chodí pěkně voblíkanej a vostříhanej,“ nebo „Potkala sem strejdu Sováka, říkal, že tě viděl na ulici a že tě ani nemoh poznat s těma mastnejma vlasama. A že u nich ve sborovně se vo tobě bavily učitelky a říkaly, že si smradlavej hároš.“

Ve skutečnosti mě strejda Sovák neviděl několik let, protože já rozhodně nechodim tam co von a von zase tam co já. Tam von by nepáchnul, protože von je totiž voňavej a já ne. Já smrdim.

Dyž se stal strejda ředitelem tý školy, tak mu strašně narost frňák a voněl eště víc, protože se eště víc stříkal kolínskou. Jenomže mu to nevydrželo dlouho, jen pár let (to ředitelování i ta kolínská). Jednoho krásnýho dne u nich doma zazvonili chlupatý a že prej pude s nima, a tak po dobrým šel (stejně mu nic jinýho nezbejvalo), poněvadž dobře tušil, co se provalilo. Von měl totiž rád malý děti – holčičky i chlapečky a rád si s nima hrál²⁾. Až dohrál. V jeho činžovním bytě se po smrti tety prej vodehrávaly pěkný orgie. Ale to sme se vod matky tenkrát nedověděli, to nám řekla až po létech, dyž už nemohla dál zatloukat a musela s pravdou ven.

Vobčas sme měli doma v tejdnu všelijaký návštěvy. „Měli sme tady v tejdnu všelijaký návštěvy,“ řekla máma. „Zazvonily tady dvě holčičky, dyž s nebyl doma. Jedný je šestnáct a tý druhý dva. A ta první je matkou tý druhý. A fotr tý druhý je tvuj strejda Sovák,“ začala vopatrně.

„A proč zvoněj u nás, proč nešly, kurva, za tetou?“ ptám se.

²⁾ Hraješ si i ty rád/a se svým učitelem? Jaké hry preferujete? Otázka autora.

„Protože tvoje teta je už sedum let po smrti.“

A tak u nás bydlely, protože prej neměly kam jít. Mezitím se tý šestnáctiletý holčičce narodily eště další dvě holčičky, ale to jí už dávno nebylo šestnáct, ale aspoň dvacet a víc. A fotr sem byl tentokrát pro změnu zase já. Hrál sem tu votcovskou roli se všim všady, než se strejda Sovák vrátil z lochu.

„Strejda Sovák se vrátil z lochu,“ řekla máma. „Prospělo mu to, je štíhlejší a voní.“ Na to slovo voní kladla zvláštní důraz, jako by mi chtěla naznačit, že snad smrdím.

Jenomže strejda Sovák nešel k nám, za našima holčičkama, ale pronajal si někde v Praze na Žižkově malej byt a dal se na jinou cestu. Už žádný děti, žádněj chlast, úplně se v tom kriminálu změnil. A dyž si dokonce našel i práci (a v tu ránu nám byl kurva zase všem vzorem) u jedný malý firmy, nastal čas strejdu Sováka navštívit a připomenout mu jeho hřích z minulosti.

„Myslím, že nastal čas, strejdu Sováka navštívit a připomenout mu jeho hřích z minulosti,“ řekla máma a tím hříchem z minulosti myslela ty dvě holčičky, kerý k nám vonehdá přišly a kerý už dávno nebyly dvě, ale rozrůstaly se geometrickou řadou pořád víc a víc, protože s přerušovanou soulož³⁾, s tou na mě, kurva, nechoď.

Vzal sem čapku a jako že vyrazim do Prahy za strejdou. Máma mě postříkala kolínskou a práskla za mnou dveřma.

„Copak, kurva, smrdím?!“ zařval sem na zavřené dveře a vodešel.

„Upaluj smraďoši, ať ti neujede vlak!“ volala za mnou matka z vokna, aby to eště jó všichni slyšeli. Že smrdím.

Strejda Sovák nežil sám. Přišel mi votevřít v růžovým županu a v ruce držel cigaretu ve slonový špičce. Chvilí na mě čuměl a pak, aniž ze mě spustil voči, houknul do bytu: „Puso, je tady tvuj syn,“ vyfouk mi kouř přímo do huby a dodal: „A smrdí!“

³⁾ Přerušovaná soulož byla kdysi hojně praktikována – dnes však již jen zcela výjimečně, a setkáváme se s ní jen velmi sporadicky, nejčastěji mezi starými úchyly. Pozn. autora.